

ವಾಸ್ತವಕ್ಕೆ ಬರೋಣ. ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಎಷ್ಟು ದಿನ 'ಲಾಕ್‌ಡೌನ್'ನಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿಡಬಹುದು? ಕೊರೋನಾ ವೈರಸ್ ತಂದಿರುವ ಮಹಾಮಾರಿ ತನ್ನ ಹಿಡಿತವನ್ನು ಸಡಿಲಿಸುತ್ತಲೇ ಮತ್ತೆ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಅದೇ ಬುದ್ಧಿ. ಪ್ರಕೃತಿಯ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ಆಕ್ರಮಣ ಮಾಡುವುದು ಶತಸಿದ್ಧ. ಎಂದು ತಾನೆ ನಾವು ಪಾಠ ಕಲಿಯುತ್ತೇವೆ? ಈಗಿನದು ಪ್ರಕೃತಿ ನೀಡಿರುವ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಅಷ್ಟೇ. ಕೊರೋನಾ ವೈರಸ್ ತಾಕಿದ ಮೇಲೆ ಪ್ರಕೃತಿ ತಜ್ಞರೊಬ್ಬರು ಹೇಳಿದ ಮಾತು: 'ಭೂಮಿ ಈಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಉಸಿರಾಡುತ್ತಿದೆ, ಆದರೆ ನಾವು ಉಸಿರು ಬಿಗಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದೇವೆ'.

ಪ್ರಕೃತಿಗೇಕೆ ಮುನಿಸು?

ಪ್ರಕೃತಿ ಮತ್ತು ಭೂಮಿ ಬೇರೆಯಲ್ಲ. ಪ್ರಕೃತಿಯ ನಾಶ ಎಂದರೆ ಅದು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಭೂಮಿಯ ಪರಿಸರದ ನಾಶ. ಭೂಮಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಸಂಗತಿ ನಮ್ಮ ಊಹೆಗೂ ನಿಲುಕದ್ದು. ಆದರೆ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳಿರುವುದೇ ಪ್ರಕೃತಿಯ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಬಿಡಿಸಲು. ಭೂವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ - ಭೂಮಿ ಹುಟ್ಟಿ 460 ಕೋಟಿ ವರ್ಷಗಳಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ತನ್ನ ಸುತ್ತ ವಾಯುಗೋಳ ನಿರ್ಮಿಸಲು ಜೀವೋತ್ಪತ್ತಿಗೆ ನೆರವಾಗಲು ಬೇಕಾದ ಪರಿಕರಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಸಲು ಮೊದಲ ನೂರು ಕೋಟಿ ವರ್ಷಗಳ ತಯಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಬರಿ ಒಂದು ಶತಮಾನವನ್ನಷ್ಟೇ ಬಾಳುವ ಮನುಷ್ಯ ಮೊದಮೊದಲು ಅದಷ್ಟು ಪ್ರಕೃತಿಯನ್ನು ಕೊಳ್ಳೆ ಹೊಡೆದ ಎಂದರೆ ಈಗ ಕನಿಷ್ಠ ಎಂದರೆ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಮುನ್ನಿನ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ತರಲು 300



ಜನ-ವಾಹನ ರಸ್ತೆಗಳಿರುವುದು ಕಡಿಮೆಯಾದಂತೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ರಸ್ತೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲೊಂದು ಇಲ್ಲೊಂದು ನವಿಲು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ. ಎಚ್.ಎಸ್.ಆರ್. ಲೇಔಟ್‌ನ ಮರದ ಮೇಲಿನ ಈ ನವಿಲಿಗೇ ಯಾವ ನಿರ್ಬಂಧವೂ ಇದ್ದಂತಿಲ್ಲ.

ವರ್ಷಗಳ ಪರಿಶ್ರಮ ಬೇಕಂತೆ.

ಹಿಂದೆಯೂ ಜ್ವಾಲಾಮುಖಿಗಳಿದ್ದವು, ಈಗಲೂ ಇವೆ. ಹಿಂದೆಯೂ ಭೂಕಂಪನಗಳಾಗಿದ್ದವು, ಈಗಲೂ ಆಗುತ್ತಿವೆ. ಹಿಂದೆಯೂ ಸುನಾಮಿ ಹುಚ್ಚೆದ್ದು ಕುಣಿಯುತ್ತಿತ್ತು, ಈಗಲೂ ಅದು ಮರೆಯಾಗಿಲ್ಲ. ಅವೆಷ್ಟೋ ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ವಿಕೋಪಗಳನ್ನು ಪೂರ್ವಭಾವಿಯಾಗಿ ತಿಳಿಯುವ ತಂತ್ರದಲ್ಲೂ ಮನುಷ್ಯ ಜಯ ಸಾಧಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಕೋಟ್ಯಂತರ ಜನರ ಜೀವ ಈ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ಪ್ರಗತಿಯಿಂದಾಗಿ ಬಚಾವಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಮನುಷ್ಯ ಏಕಸ್ವಾಮ್ಯ ಸಾಧಿಸುವಂತಿಲ್ಲ. ನಾವು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಈ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಸುಮಾರು ಒಂದು ಟ್ರಿಲಿಯನ್ (1,000,000,000,000) ಜೀವಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಹಂಚಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ನಾವು ಹುಟ್ಟುವ ಮೊದಲೇ ಕಪ್ಪೆ ಇತ್ತು, ಹಲ್ಲಿ, ಮೊಸಳೆ, ಹಾವುಗಳಂಥ ಸರೀಸೃಪಗಳಿದ್ದವು, ಹಕ್ಕಿಗಳಿದ್ದವು. ಅವುಗಳ ಬಾಳಿಗೆ ಮನುಷ್ಯನ ಹಂಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗಲೂ ಅಷ್ಟೇ, ಇಡೀ ಮನುಜಕುಲ ಕಣ್ಮರೆಯಾದರೆ, ಕೆಲವು ಸಾಕುಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗಬಹುದೇ ವಿನಾ ಉಳಿದ ಜೀವಿಗಳಿಲ್ಲ. ಅವು ಇನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಬಾಳುತ್ತವೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ ಇರುವುದು ಇಲ್ಲಿ. ಭೂಮಿಗೆ ನಮ್ಮಿಂದ ಏನೂ ಉಪಕಾರವಾಗಿಲ್ಲ; ಆದರೂ ಅದು ನಮಗೆ ಬದುಕಲು ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ನಾವು ಕೊಟ್ಟಿರುವುದೇನು?

ತುಂಬ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದು ಬೇಡ. ಹದಿನೆಂಟನೆಯ ಶತಮಾನದ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕ್ರಾಂತಿ ಬ್ರಿಟನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾದೊಡನೆ ಶಕ್ತಿಯ ಬಳಕೆಗಾಗಿ ಮೊದಲು ಕೈ ಇಟ್ಟದ್ದೇ ಭೂಮಿಯ ಕಲ್ಲಿದ್ದಲ ದಾಸ್ಯಾನಿಗೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ

ಪ್ರಾರಂಭ, ವಾಯುಗೋಳದ ಅಧಃಪತನದ ಮೊದಲ ಅಧ್ಯಾಯ. ಈಗ ಜಗತ್ತು ವಾರ್ಷಿಕ 3500 ಕೋಟಿ ಟನ್ನು ಕಾರ್ಬನ್ ಡೈ ಆಕ್ಸೈಡನ್ನು ವಾಯುಗೋಳಕ್ಕೆ ಜಮೆಮಾಡುತ್ತಿದೆ. 1900ರಲ್ಲಿ 200 ಕೋಟಿ ಇದ್ದದ್ದು ಕೈಗಾರಿಕಾ ಪ್ರಗತಿಯಿಂದ, ಹಾಗೆಯೇ ಜನಸಂಖ್ಯಾ ಸ್ಫೋಟದಿಂದ ಏಕಾಏಕಿ 3500 ಕೋಟಿಗೆ ತಲಪಿದೆ. ಭೂಮಿಗಾದರೋ ವಾಯುಗೋಳ ರಚಿಸಲು 100 ಕೋಟಿ ವರ್ಷ ಬೇಕಾಯಿತು. ನಮಗೆ ವಾಯುಗೋಳವನ್ನು ಮಾಲಿನ್ಯ ಮಾಡಲು ಬರಿ 120 ವರ್ಷಗಳು ಸಾಕಾಯಿತು. ಇಂಥದನ್ನೇ ನೋಡಿ ಹುಟ್ಟಿರಬೇಕು, 'ಕುಂಬಾರನಿಗೆ ವರ್ಷ, ದೊಣ್ಣೆಗೆ ನಿಮಿಷ' ಎಂಬ ಗಾದೆ. ವಿಚಿತ್ರವೆಂದರೆ ನಮಗೆ ಬೇಕಾದ ವಾಯುವನ್ನು ನಾವೇ ಮಲಿನಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಒಂದರ್ಥದಲ್ಲಿ ನಾವು ಭ್ರಷ್ಟಾಸುರರು. ಚೀನಾದಲ್ಲಿ ವಾರ್ಷಿಕ ಉಸಿರಿನ ತೊಂದರೆ ಸಂಬಂಧಿತ ಕಾಯಿಲೆಗಳಿಂದ 10 ಲಕ್ಷ ಜನಬಲಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ - ಏಕೆ ಹೇಗೆ? ವಾಯುಗೋಳಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಚೀನಾ ತೂರಿಬಿಡುತ್ತಿರುವುದು 980 ಕೋಟಿ ಟನ್ನು ಕಾರ್ಬನ್ ಡೈ ಆಕ್ಸೈಡ್ 'ನಿಮ್ಮ ಫಲವನ್ನು ನೀವೇ ಉಣ್ಣಿ' ಎಂದು ನಿಸರ್ಗ ಅದೇ ಮಾಲಿನ್ಯವನ್ನು ಹಿಂತಿರುಗಿಸುತ್ತಿದೆ.

ಏನು ಎಸೆದರೂ ಸಾಗರದ ಹೊಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಜಗತ್ತು ಪರಿಭಾವಿಸಿ ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್ ಅನ್ನು ತುಂಬಿಸುತ್ತ ಬಂತು, ಹಾಗೆಯೇ ಇತರ ಮಾಲಿನ್ಯಕಾರಕಗಳನ್ನು ಕೂಡ. ನಾವು ಉತ್ಪಾದಿಸುವ ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಬನ್ ಡೈ ಆಕ್ಸೈಡನ್ನು ಕೂಡ ಸಸ್ಯಗಳು ತಮ್ಮ ದ್ಯುತಿ ಸಂಶ್ಲೇಷಣೆಗೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚಿನ ಪಾಲನ್ನು ಸಾಗರ ಹೀರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಸಾಗರದ ನೀರು ಈ ಅನಿಲ ಸೇರಿ ಆಮ್ಲೀಯವಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಕೊರೋನಾ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ವಿಶ್ವ ಹೇರಿಕೊಂಡಿರುವ ನಿರ್ಬಂಧಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ವಾಯುಗೋಳ ಕನ್ನಡಿಯ ಗುಣ ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕೆ ಜಲಂಧರ್‌ನಿಂದ ದೂರದ ಹಿಮಾಲಯ ಶ್ರೇಣಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಉದಾಹರಣೆಯಂತಿದೆ.

